

MUZEJNÍ NOVINY

Městské muzeum a TIC Rtně v Podkrkonoší

zdarma

č. 3/2022

Úvod

Vážení čtenáři,

letní prázdniny jsou za námi a nastávající podzim přináší do Rtně v Podkrkonoší řadu změn (a nejenom těch politických). Venkovní kulturní akce se nám pomalu začínají přesouvat opět do interiérů kina a Malého kulturního sálu. Doufejme, že zimní období nebude pro kulturu a společenský život tak devastující jako tomu bylo předešlé dva roky. Změny se dějí také v městském muzeu, dozvíte se o nich na stránkách těchto novin. Krásné podzimní čtení přeje *Richard Švanda*

Muzejní depozitář

Velké sbírkové předměty – například hornické nebo rozměrné řemeslnické pomůcky – byly do depozitáře už přestěhovány. Ty drobnější se budou postupně převážet a uskladňovat. Přemístění sbírek je však jen prvním krokem. Následně dojde k fotografování předmětů, jejich pečlivé evidenci a konzervaci. Cílem je, aby byly sbírky k dispozici badatelům, ale také návštěvníkům muzea.

(rs)

Během jara a léta letošního roku došlo k vytvoření dvou nových depozitářů městského muzea, neboť ten stávající již nevyhovoval moderním nárokům na uložení a uchovávání sbírkových předmětů. Ty vyžadují totiž speciální zacházení (udržování stabilní teploty, vlhkosti apod.). Díky dotaci Královéhradeckého kraje bylo možné zakoupit na umístění hornických, historických a etnologických exponátů, kterých muzeum vlastní na několik tisíc, nové regálové sestavy.

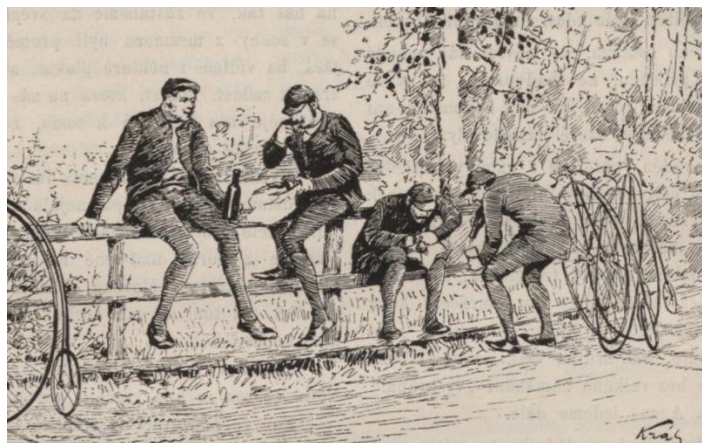

Ze starých novin a kronik

ZLODĚJSKÁ TLUPA VELOCIPEDISTŮ

Na konci roku 1906 se ve zdejších okolí začalo ztrácet mnoho velocipedů, a nebylo možno pachatele vypátrati. V Hronově ztratila se 2 kola, v Náchodě 6, v pruské Žakši a Německé Čermné 5 a v Polici 2. Kola byla nejčastěji kradena z průjezdů hostinců nebo jiných veřejných budov. Stávalo se, že v jednom nebo ve dvou dnech bylo odcizeno současně několik kol najednou. Teprve začátkem prosince se podařilo četnickým závodčím v Náchodě Josefu Koníčkovi a Karlu Kučerovi přijít pachatelům na stopu. Bylo jich několik, kteří „pracovali“ pod společnou firmou. Zatčen byl 20letý Josef Samek z Náchoda, který společně s Františkem Šteglem z Předměřic odcizil jedno kolo v Broumově a jedno v Polici před hostincem Na Mýtě. Po zatčení se přišlo na stopu celé tlupě mladistvých pomocníků, jimiž byli: 18letý Josef Kubíček z Kvasin, 16letý František Svoboda z Kouřimi, 15letý Václav Faifer ze Rтынě a 16letý Antonín Střihavka z Hronova. Ačkoliv všichni zapírali, byla jim vina prokázána. Byly u nich nalezeny větší obnosy peněz, hodinky, části kol, nabitě revolvery atd. Ukradená kola buďto prodali nebo zastavili. Po výslechu byli někteří z nich odvedeni ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

Zdroj: Národní politika. 2.12.1906, 24 (332, ranní vydání), s. 6.

LEHKOMYSLNÝ PASAŽÉR

Jedenadvacetiletý Ladislav Prouza ze Rтынě najmul si 31. ledna 1928 v Trutnově autodrožkáře a nechal se zavézt do hotelu U Jirků v Olešnici u Nového Města nad Metují. Tam hodoval, bohatě hostil autodrožkáře, konečně také objednal nocleh pro sebe i pro něj. Všem tvrdil, že útratu ráno zaplatí. Ale ráno byl jeho pokoj nalezen prázdný. Zmizel, aniž by zaplatil šoferovi a hoteliéroví. Netrvalo ale dlouho a lehkomyšlný mládenec byl četníky dopaden v Náchodě.

Zdroj: Lidové noviny. Brno: Vydavatelské družstvo Lidové strany v Brně, 11.2.1928, 36 (76, ranní vydání), s. 5.

SMUTNÝ PŘÍPAD SEBEVRAHA

V říjnu 1907 byla v městských sadech v Chrudimi objevena mrtvola asi 30letého dobře oděného muže. Ohledáním bylo zjištěno, že jde o sebevraha, jenž se usmrtil ranou z revolveru. Zajímavé na celé věci bylo, že sebevrah na kmenu stromu, u něhož se později zastřelil, vyřezal křížek a počáteční písmena svého jména; do zápisní knížky pak napsal: „Byste se nemusili sháněti po mém jméně, napíši je: Svobodný pán Augustin Mikeš ze Rтынě, okres Úpice, hejtmanství Trutnov.“ Soudilo se, že nešťastník byl povoláním horník.

Zdroj: Národní politika. 13.10.1907, 25 (283, ranní vydání), s. 7.

(rs)

Co zbylo z rychty – minulost a současnost

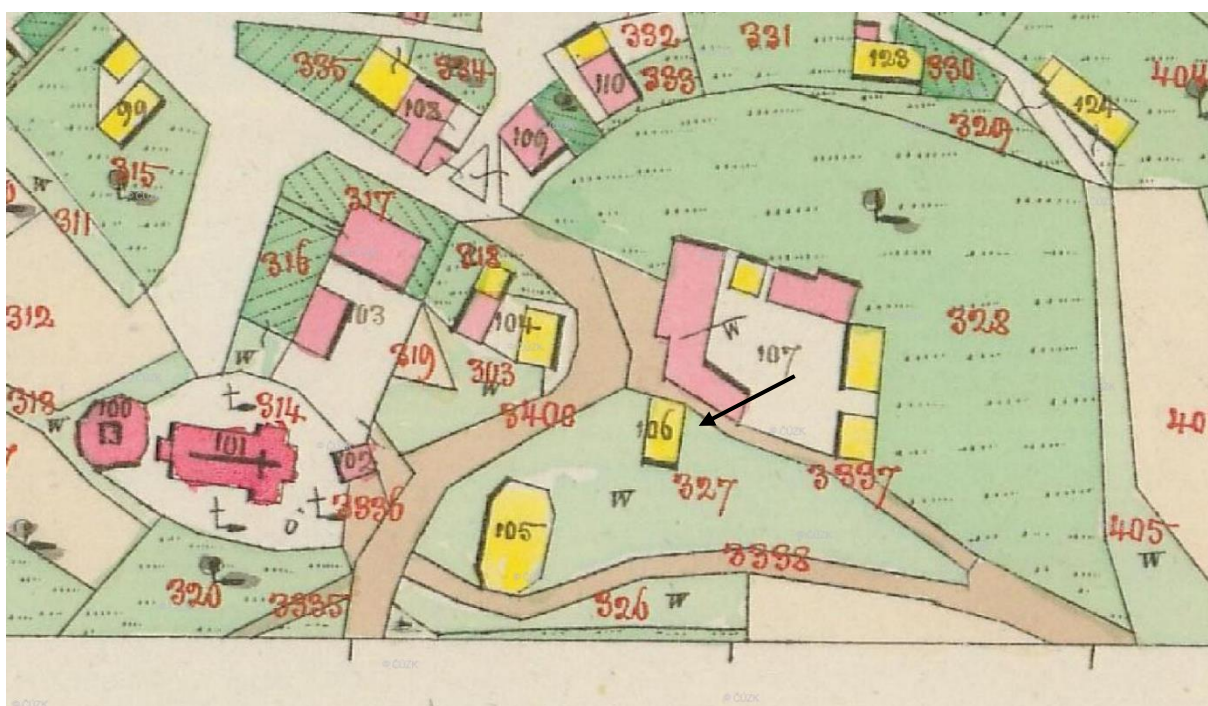
Na nádvoří rychty, hned za sochou Rebelu, se nachází jeden z posledních pozůstatků staré rtyňské rychty. Je to klenutý sklep, který byl součástí zdejšího hospodářství. Je poměrně velký, vystavěný z místního lomového kamene a jeho vznik je zřejmě spjat s rozšiřováním rychty v 18. století. Na otiscích stabilního katastru ze 40. let 19. století (viz mapka níže) je v místě tohoto sklepa vyznačena dřevěná stavba, zřejmě hospodářské stavení, jehož součástí byl tento sklep. Vzhledem k tomu, že žádný z prvků nejeví známky případného druhotného použití, lze soudit, že tato stavební konstrukce je autentická a pochází z konce 18. století. Odvětrávání zajišťovala řada větracích průduchů.

Sklep byl ve svahu ponechán mnoho desetiletí svému osudu, ale snad se mu blýská na lepší časy. Pokud se podaří získat peníze na nezbytné opravy, mohl by již v příštím roce sloužit veřejnosti jako nový výstavní či kulturní prostor.

Kromě tohoto sklepa zde býval i výměnek, jehož zánik v roce 1950 je popsán v městské kronice.

„Jelikož jest schválena rekonstrukce státní silnice od Rychty k Červenému kříži, bylo nutno provést výkup bývalé výměniční chalupy čp. 301 svého času náležející k Rychtě. Dle odhadu má tato chalupa cenu 40 000 Kčs a byla za tuto cenu převzata místním národním výborem od nynější majitelky paní Žofie Prouzové. Jmenovaná občanka sice žádala o ponechání jedné světničky v této chalupě, kteroužto část snad nebude zapotřebí ihned zbourati. Místní národní výbor se rozhodl v případě, že by bylo nutno celý dům zbourati zajistiti jí jinou náhradní světničku k bezplatnému užívání, neboť vyšla místnímu národnímu výboru ochotně vstříc. Dům čp. 301 byl celý zbourán při vzájemném vyrozumění místního národního výboru i paní Žofie Prouzové. Tím další památka na majitele Rychty Antonína Nývltu-Rychetského byla zbourána – ovšem vývoj silniční dopravy si toho nezbytně žádal...“

(rs)

Příběhy rtyňských domů

BUDOVA MĚSTSKÉHO ÚŘADU ČP. 431 (HRONOVSKÁ ULICE)

V období první republiky se v tomto domě nacházela cukrárna, kterou spravovali pánové Gustav Opatrný a Josef Matyska. Pan Otto Mach, majitel domu čp. 431 ve Rtyni v Podkrkonoší, nabídl v roce 1949 dům ke koupi zdejšímu místnímu národnímu výboru za částku 310 000 Kč. *„Služebnosti na této nemovitosti nejsou žádné, jediné částka 200 000 Kč ve prospěch Městské spořitelny v Úpici jest na domě zajištěna, takže k hotovému proplacení při podpisu tržní smlouvy jest zapotřebí 110 000 Kč. Jelikož tento obytný dům jest velmi vhodný pro umístění úřadu místního národního výboru a vzhledem k tomu, že cena tržní jest dle odhadu znalců přiměřená, proto bylo ihned přikročeno ke koupi tohoto domu. Dávky a poplatky spojené s převodem, jakož i dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti, byly uhrazeny místním národním výborem. Pokud se týče vystěhování nájemníků v tomto domě toho času bydlících, bylo současně bytovou komisí zajištěno jejich přestěhování do I. poschodí tohoto domu.“* Budova byla později vnitřně upravena a vnějšek rovněž rekonstruován.

KÖNIGOVA VILA ČP. 499 (HORNICKÉ SÍDLIŠTĚ)

Továrník Josef König se ve Rtyni v Podkrkonoší specializoval na mechanické tkaní různých produktů. Ve dvacátých letech minulého století si nechal postavit při továrním areálu novou vilu, která měla být obklopena okrasnou zahradou. Její projekt o rozloze 5 400 m² byl technickou kanceláří Josefa Vaňka v Chrudimi vytvořen v roce 1928. Objekt vilové zahrady je možné považovat za typický příklad tvorby ateliéru Josefa Vaňka. Z převážně formálně členěné dispozice číší jeho zájem o ztvárnění zahrady jako důležitého prostředku reprezentace majitele s důrazem na obytnou funkci a možnost trávení volného času v ní všemi členy rodiny. Textilní továrna Josefa Königa byla od padesátých let 20. století v obhospodařování n. p. Texlen. Vyráběly se zde světoznámé lněné utěrky, ručníky a ubrusy. Po navrácení továrny potomkům rodiny na konci minulého století bylo ještě několik let pokračováno v textilní výrobě, než byl objekt prodán. Nyní užívá prostory firma Protec, zabývající se prodejem pracovních oděvů, nástrojů a ochranných pomůcek. Vila se nachází v soukromých rukou.

Foto (2x): Muzeum Rtyň (rs)

Výročí rtyňských občanů

Vážení čtenáři, rovněž v tomto čísle se vracíme k výročí rtyňských občanů a vzpomínáme na některé z nich. Letos uplynulo 80 let od úmrtí kněze Ludvíka Sigismunda Boušky a 70 let od skonu skladatele a hudebníka Antonína Nývltů.

LUDVÍK SIGISMUND BOUŠKA (1867-1942)

Ludvík Sigismund Bouška, katolický kněz řeholního řádu benediktinů břevnovského kláštera, básník, spisovatel, malíř, grafik, literární a výtvarný kritik a překladatel, se narodil 25. 8. 1867 v Příbrami. Po vysvěcení na kněze roku 1892 přišel do broumovského kláštera a nastoupil jako kaplan v Machově, pak od roku 1898 v Polici nad Metují. Farářem v Bezděkově byl v letech 1914-1926. Dále působil jako kněz mimo náš kraj. V roce 1936 odešel na opatovo přání na kněžský odpočinek do Rtyně. Bydlel u své sekretářky Marie Hanušové a jejích rodičů v domě čp. 206 na „Horním konci“ obce. Zde měl konečně dost místa pro své umělecké poklady, které dostával i kupoval od svých přátel, umělců. Jednalo se o vzácné tisky, japonské dřevoryty, grafiky, plastiky, oleje, akvarely, keramiku, lidové výšivky a malby, knihy, dopisy slavných osobností. Farář Bouška věnoval velkou pozornost nedělním kázáním, která měla často výrazný protirakouský a protiválečný podtext. Spíše než teologickým úvahám se v nich věnoval rozborům aktuálních událostí. Jako nespolehlivý byl broumovským hejtmanstvím sledován a vyslychán. Patřil do skupiny katolicky orientovaných umělců, v níž převládali básníci-kněží jako Xaver Dvořák, Karel Dostál-Lutinov, Jakub Deml, Jindřich Šimon Baar a další. Zemřel 29. 8. 1942 v náchodské nemocnici, pohřben byl na řádovém břevnovském hřbitově sv. Markéty. Více informací o něm naleznete například v regionálním sborníku Rodným krajem (čísla 15, 16).

Zdroj: <http://farnost.rtyne.sweb.cz/>

Foto: www.okultura.cz

ANTONÍN NÝVLT (1885-1952)

Vojenský hudebník a skladatel. Od svých dvanácti let až do roku 1903 hrál na housle a křídlovku s hornickou kapelou ve Rtyni. Odtud odešel k vojenské hudbě 73. posádkového pluku v Karlíně, 45. posádkového pluku v Chustu, 38. posádkového pluku v Berouně a 28. posádkového pluku v Praze. Od roku 1937 odešel do výslužby v hodnosti štábního rotmistra. Je autorem lidových skladeb pro dechový a smyčcový orchestr. Populární byl jeho pochod Štábní kapitán Římek či valčíková píseň Zdenička, kterou složil na památku své dcery zemřelé v útlém věku a pochované na rtyňském hřbitově.

Zdroj: Československý hudební slovník osob a institucí I, Praha 1963.

(rs)

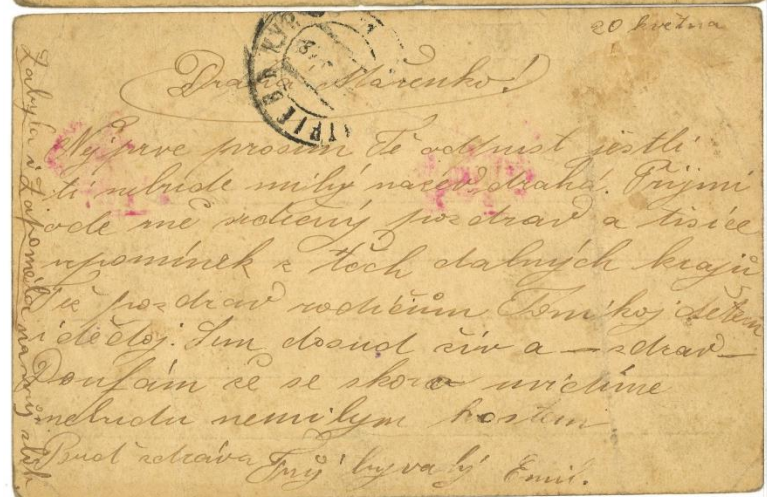
Příběhy muzejních předmětů

Poštovní dopisy z první světové války

Polní pošta ve válečné době zajišťovala bezplatné poštovní spojení vojáků z fronty do zázemí a naopak. Zvláště tíživá situace postihla ty vojáky, kteří padli do zajetí, což je i tento případ. Poštovní styk mezi zajatci a jejich rodinou byl bezplatný a byl organizován pod patronací mezinárodního Červeného kříže. Všechny poštovní zásilky zajatců směřovaly přes Vídeň, kde pracovala cenzurní ústředna, která je opatřovala typickým trojúhelníkovým červeným razítkem. Po projití cenzurou byla zásilka odeslána adresátovi.

V expozici muzea naleznete hned dvě dopisnice polní pošty adresované slečně Mařenke Špetlové ze Rtně od jejího Emila. Jednalo se o Emila Hejnu, obuvnického pomocníka ve Rtyni č. 241, který tou dobou sloužil v rakousko-uherské armádě. V prvním dopise z 3. května (rok neznámý) Emil píše: „Přijměte vode mě srdečný pozdrav a milou vzpomínku. Též rodičům, Toníkoj i dětem. Spomínám na Vás často, ale moje vzpomínky sou bolestnější. Dostal jsem písmo, že zůstala ste nevěrnou. Proto daj Bůh šťastného návratu uvidat svoji rodnou vesničku, když nemohu vidat svoji matičku a projit k jejímu hrobu i zůstat na hrobě umrlí, než na Tebe milá Mařenko dívat se. Bud' zdravá a zapomněla na svůj slib.“ V druhém dopise datovaném 20. května Emil píše: „Drahá Mařenko! Nejprve prosím odpusť, jestli ti nebude milý název drahá. Přijmi ode mě srdečný pozdrav a tisíce vzpomínek z těch dálných krajů a pozdrav rodičům, Toníkoj, dětem i dědoj. Jsem dosud živ a zdráv. Doufám, že se skoro uvidíme, nebudu nemilým hostem. Bud' zdráva. Tvůj bývalý Emil.“

Emil se dostal do ruského zajetí, ale nakonec se z něho šťastně vrátil. A jeho Mařenka? Tu si vzal za ženu. Svatba proběhla 24. května 1919 ve rtyňském kostele.

(rs)

Muzejní abeceda

Vážení čtenáři,

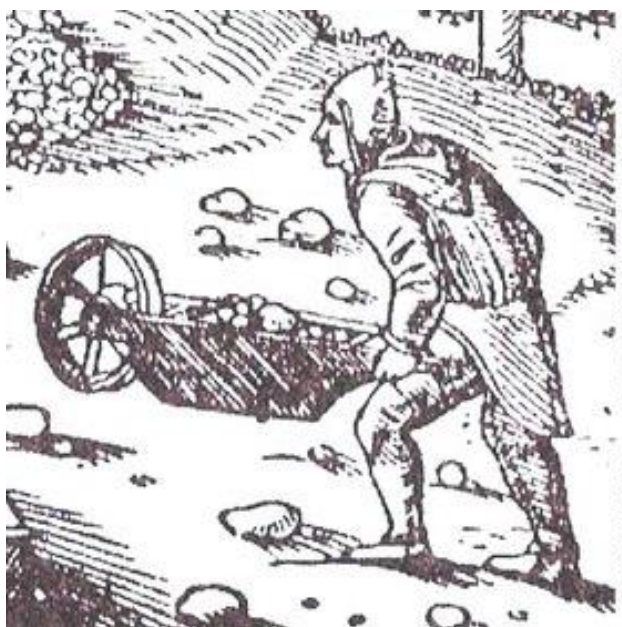
třetí díl naší muzejní abecedy budeme věnovat exponátům z naší sbírky, které začínají na písmeno **B**.

Bremst – Bremst je hornický výraz vzniklý z původního německého výrazu Bremsbahn (svážná trať s brzdou), resp. z německého základu Bremse (brzda) či bremsen (brzdit). V principu šlo o využití gravitační síly bez použití jakéhokoli pohonu. Byla to lanovnice s brzdou v robustním rámu, stála nad svážnou tratí, po které byly spouštěny plné vozy dolů a prázdné vytahovány nahoru. Lano bylo na lanovnici několikrát obtočeno pro zvětšení úhlu opásání a jeden jeho konec byl obsluhou „bremstu“ připínán k plným vozům, druhý konec k prázdným vozům. Po natlačení plných vozů na svážnou trať došlo k jejich váhové převaze nad vozy prázdnými, vozy se rozjely a jejich rychlost byla regulována pomocí špalíkové brzdy na lanovnicové hřídeli nebo pásovou brzdou na lanovnici. Model tohoto zařízení je vystaven v hornické expozici Městského muzea ve Rtyni v Podkrkonoší.

Baník H1236 – Od roku 1970 se na zdejších dolech začala zavádět přilba typu Baník vyrobená ze skelného laminátu. Používala se až do skončení těžby uhlí roku 1990 a vyrábělo ji Jednotné rolnické družstvo Ľubovec, ČSSR.

Berkytle (perkytle) – Hornická uniforma zvaná berkytle (z německého pojmenování důlní haleny Bergkittel) se nosila na hornické parády a pohřby. Součástí berkytle byla čáka s peřím, halena s mosaznými knoflíky, kožený flek s mosaznou sponou a také slavnostní hůl zvaná švancara. Havíři nosili švancary s litinovou hlavou, štajgři a obrštajgři s hlavou mosaznou. V ruce nesl horník vyleštěný kahan, který při mši rozsvítil. Počátkem 20. století byly čáky s peřím nahrazeny sametovými lodičkami. Vyšší báňští úředníci měli právo nosit krom švancary s pozlacenou hlavou také hornickou šavli.

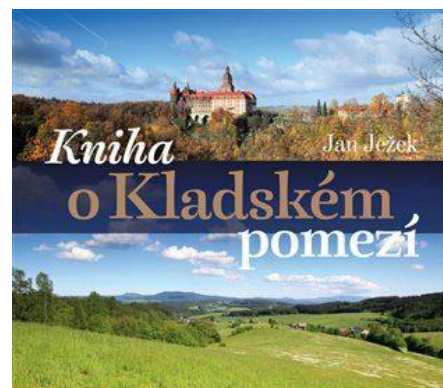

(Pokračování příště; rs)

Knižní novinky z našeho regionu

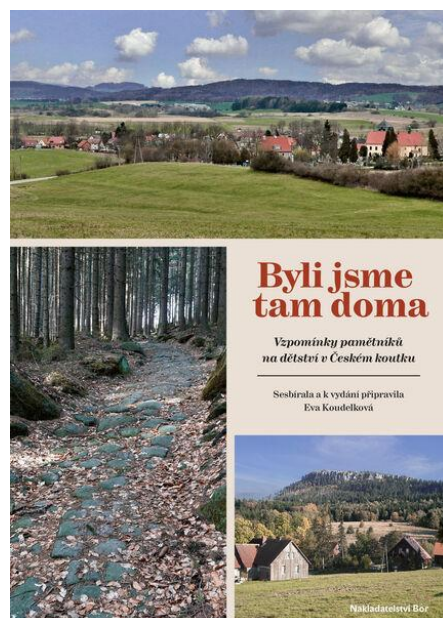
Ježek, Jan: Kniha o Kladském pomezí, Červený Kostelec: Pavel Mervart 2022

Kladské pomezí – česko-polský region na rozhraní východních Čech a Dolního Slezska je bezesporu jedna z nejkrásnějších a nejzajímavějších oblastí střední Evropy. Jan Ježek se ve své knize pokusil slovem i obrazem zachytit a přiblížit kulturní a přírodní krásy tohoto nádherného koutu. Autor nás provází krajinou prostřednictvím příběhů, jež odkrývají zvláštnosti místní přírody i kulturní fenomény pro Kladské pomezí typické. To vše doplňuje velkým množstvím fotografií, pořízených v průběhu posledních dvaceti let, přičemž mnohá atraktivní místa či přírodní nebo kulturní objekty jsou v této podobě zachyceny vůbec poprvé.

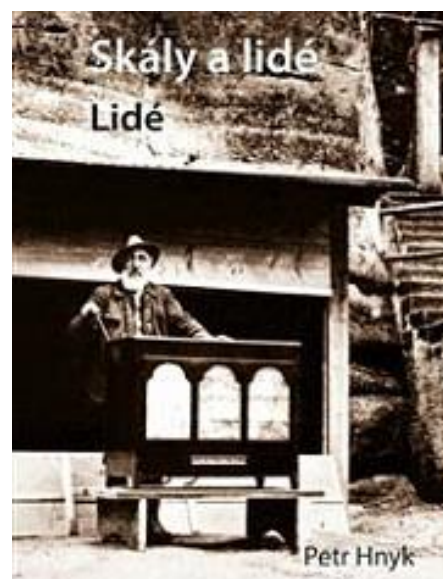
**Koudelková, Eva ed.: BYLI JSME TAM DOMA
Vzpomínky pamětníků na dětství v Českém koutku, 2022**

Kniha *Byli jsme tam doma* zachycuje životní příběhy dvacítky kladských Čechů a vzpomínky na jejich dětství a rané mládí v části Kladska zvané Český koutek. Ve většině případů se jedná o autentické záznamy vyprávění pamětníků, jejichž výpovědi jsou přepsány tak, aby zachycovaly typickou nářeční mluvu, ale zároveň byly srozumitelné i čtenářům odjinud. Vyprávění mají nenahraditelnou dokumentární hodnotu, protože přibližují Český koutek očima těch, kteří byli přímo v centru dění. Z jejich vzpomínek se čtenář dozví mnohé nejen o každodenním životě tamějších obyvatel, ale také o událostech na konci války nebo těsně po ní. Svou „kladskou“ tematikou kniha navazuje na předchozí tituly Nakladatelství Bor, *Čtení o Českém koutku* (2011) a *Výpravy do Českého koutku* (2012), a stejně jako v nich, rovněž zde čtenář najde množství fotografií i dalších obrazových dokumentů. Kniha vychází již ve druhém vydání.

Hnyk, Petr: SKÁLY A LIDÉ - 2. DÍL – LIDÉ, 2022

V druhém svazku publikace *Skály a lidé* se autor věnuje především lidem, kteří svůj život nějakým způsobem spojili s Adršpašsko-teplickými skalami. Nejprve jsou to ti, kteří ve skalách našli zaměstnání. Vedle tradičních profesí, jako jsou skalní průvodci a převozníci, svůj prostor dostávají profese, které již patří k minulosti skal: střelmistři a trubači na ozvěnách, flašinetáři, harfenistky či hráčky na lyru, šenkýři ve skalní hospůdce a další. Kapitola věnovaná dobám válečným ukazuje místa ve skalách, která v případě potřeby sloužila jako úkryty.

Nové přírůstky našeho muzea

Nově vám přinášíme přehled nových přírůstků, které jsme získali do depozitáře našeho muzea.

Nákupem jsme do sbírek našeho muzea v srpnu získali akumulátorovou čelovou lampu vyrobenou společností Elektrosvit. Dle informací byla tato lampa užívána jedním z horníků na některém z dolů ve Rtyni v Podkrkonoší.

Darem jsme získali soubor grafik od rtyňského umělce Josefa Prouzy a Miroslava Lazara. V rámci tohoto daru jsme rovněž získali tkaný ubrus (byl umístěn na stole, na němž se do pamětní knihy podepsal při své návštěvě prezident Eduard Beneš), dvě skleněné lahvičky s monogramy místních obchodníků aj.

Zhodnocení letní sezóny

Tyto noviny byly vydány začátkem září, a tudíž hlavní část letní turistické sezóny je za námi. V porovnání s předchozími léty byla ta letošní slabší. Díky vcelku stabilnímu teplému počasí se návštěvníci do muzejních expozic příliš nehrnuli (což dokládají také příklady z jiných podobných zařízení). Hodně tomu pomohlo i oživení výjezdového cestovního ruchu do zahraničí, bohužel na úkor toho domácího. Přesto jsme zaznamenali hojnou účast na pochůzkách s ponocným večerní Rtyní a na vlastivědných vycházkách. Muzeum připravilo také program „Zlato, jak ho (ne)znáte“; na této akci však byla účast malá. Rovněž pro nadcházející období je připraveno několik muzejních akcí, z nichž bychom chtěli pozvat zejména na výstavu v MAKUSu a na druhou letošní Muzejní noc v polovině října. Všechny tyto akce budou včas propagovány na stránkách muzea, města a facebookovém profilu Rtyně v Podkrkonoší. (rs)

(Retro) Rozhovor**Stanislav Stehno | padesátimilióntý čtenář Mladého světa**

Přinášíme vám retro rozhovor z roku 1965, kdy redakce Mladého světa vyzpovídala padesátimilióntého čtenáře tohoto časopisu. Byl jím Stanislav Stehno ze Rtně v Podkrkonoší. Výherce pobyl v Praze tři dny. Prošel ji a projezdil, zhlédl představení pantomimy v Divadle Na zábradlí i Romea a Julii v Národním divadle, byl při tom, když se začalo tisknout číslo Mladého světa a spolupůsobil při reportáži ve filmových ateliérech. Všude pilně fotografoval. Domů se vrátil s pestrými dojmy a dárkem od redakce.

Nejprve nacionále. Jaký je Váš věk a zaměstnání?

25 let, ženatý, seřizovač lisů v podniku Kovotex Červený Kostelec.

Jak se stalo, že jste jubilejním čtenářem?

Moc nechybělo a přišel jsem o to. Mám Mladý svět předplacený. Poštovní schránku obvykle vybírá otec. Ten měl taky první v ruce tohle číslo. Prolistoval ho a všiml si nějakého papíru, který byl do časopisu vložen. Chtěl to vyhodit, myslel si, že je to nějaká reklama. Pak se ale přece podíval a on to byl redakční dopis, kde stálo: Tento výtisk Mladého světa je padesátimilióntý, proto vás zve redakce do Prahy.

Jak dlouho MS čtete? Jste s ním spokojen?

Tři roky. Jsem spokojen, když je v čísle hodně fotografií. Jsem fotoamatér, takže vím, co to je, udělat dobrý snímek. Obdivuji se vašim fotografům, zvláště mám rád snímky Mirka Hucka. Chtěl bych ho vidět při práci na reportáži a v laboratoři. (Poznámka redakce: stalo se).

Co se Vám v Mladém světě nelíbí?

To neřeknu. Já si totiž nemyslím, že by se každý otištěný příspěvek měl líbit každému. Rozhodně by ale měl člověk vždycky najít něco, co ho zajímá. A to najdu v každém čísle.

Co Vám v MS chybí?

Kdyby v každém čísle byla jedna dobrá povídka, budu spokojen. Rád bych taky občas četl dobrou detektivní povídku, ale ne moc na pokračování, to než člověk dočte ke konci, zapomene začátek.

Už jste někdy něco vyhrál?

Jednou 35 Kčs ve Sportce a táta jednou vyhrál v nějaké soutěži knížku za 17 Kčs. Tenhle Mladý svět je tedy první výhra, která stojí za řeč.

Zdroj: Mladý svět: týdeník. Praha: Mladá fronta, 22.10.1965, 7, s. 11.

Plánované akce u nás a v okolí

17. 9. 2022: Vlastivědná vycházka

Městské muzeum Rtyně
v Podkrkonoší,
začátek v 9:00 hod.

Na této vycházce se vydáme po stopách literárních děl spjatých se Rtyní v Podkrkonoší. Objevíme místa, osobnosti, báje a pověsti, které se k našemu městu a okolí vztahují.

Vstupné dobrovolné.

**14. 9./listopad 2022:
Rtyňské foto 2022**

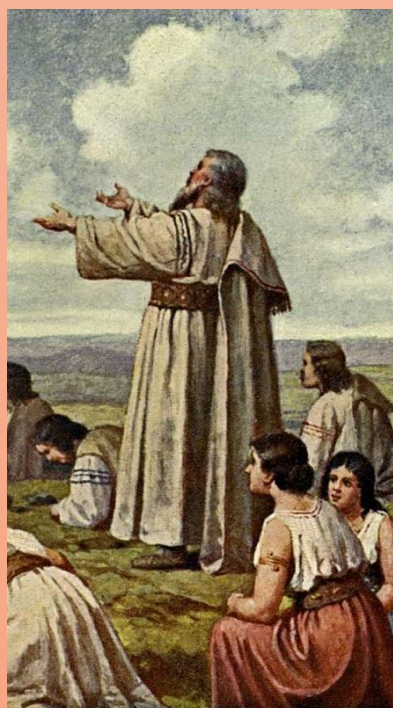
Malý kulturní sál,
Rtyně v Podkrkonoší

Do 14. září je možné zasílat fotografie do soutěže Rtyňské foto 2022. Slavnostní vyhodnocení a výstava zaslanych fotografií proběhne v listopadu. Souběžně proběhne fotografická výstava „Bejvávalo ve Rtyni“ spojená se křtem nové publikace. Termín výstavy 10. – 20. 11. 2022. Podrobnosti naleznete na webu města a Facebook.

září/říjen 2022: Jak se peklo probouzí

Důl Bohumír, Jívka

Letošní peklo v dole Bohumír v Jívce na Trutnovsku je opět určeno především rodinám s dětmi. V hornické štolě se na zhruba pěti stanovištích setkáte hned s několika čerty. Více informací na <https://www.facebook.com/peklovdole/>

Muzejní čtvrtletník vydává Město Rtyně v Podkrkonoší, Hronovská 431, 542 33 Rtyně v Podkrkonoší, IČO: 00278238. Povolení MK ČR E 24310.

Odpovědný redaktor: Bc. Richard Švanda (rs).

Muzejní čtvrtletník je k dostání zdarma na Městském úřadě ve Rtyni v Podkrkonoší, na pokladně rtyňského muzea (v době letní tur. sezóny), v Městské knihovně Rtyně v Podkrkonoší a ve vybraných informačních centrech Kladského pomezí. Změna programu uvedených akcí vyhrazena – pro aktuální informace vždy sledujte webové stránky a facebook města Rtyně v Podkrkonoší a muzea.

Příští číslo vyjde v prosinci 2022.

Městské muzeum a turistické informační centrum Rtyně v Podkrkonoší, Kostelecká 141, 542 33 Rtyně v Podkrkonoší / www.muzeumrtyne.cz / e-mail: muzeum@mestortyne.cz / tel. 602 123 990